

ŠUMĚNÍ VLN, PROCHÁZKY PO PLÁŽI A VÁŠNIVÁ OBJETÍ

PETRA SCHIEROVÁ

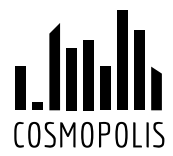
Psí

Pohodová
romance

šťěstí

COSMOPOLIS

*Psí
štěstí*

Přeložil Rudolf Řežábek

First published in 2016 by © Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,
Hamburg

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Rudolf Řežábek, 2024

Cover illustration © Michael Michajlov, 2024

Cover photos © aminul788, Mirgunova / Adobe Stock

ISBN 978-80-271-7248-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-7247-4 (pdf)

ISBN 978-80-247-7838-9 (print)

KAPITOLA 1

Moje panička je pryč. Opravdu pryč. Navždy. Není to, jako když zaběhla na krátký nákup nebo pro mléko k sousedům. Pryč. Už nikdy se nevrátí.

Chybí mi. Jak by bylo hezké, kdyby tady teď byla, hrála si se mnou nebo jsme se mazlily. Ale ona se už nevrátí. Muži v černých oblecích ji odnesli v hnědé dřevěné bedně.

A já? Jsem teď na návštěvě u Christiny. Mám ji ráda, a hlavně je tu hodně dalších psů, kteří jsou jejími hosty. Jako třeba Zora a Benni, dva zlatí retrívrové. Taky je tu docela dost lidí a všichni jsou na mě milí.

Jen paničku už nemám. Přitom bych ráda zase nějakou měla. Možná mi dovolí zůstat s Chris, Zorou a Bennim. To by se mi líbilo, i když se musím naučit spoustu povelů. Sedni! ještě ujde, stejně jako Místo! a K noze! Chris také učí cizí psy další věci. Benni například dovede tančit a vypadá přitom dost legračně a Zora je dobrá na hledání věcí.

Snad by mě to mohlo dokonce i bavit, ale u své paničky Sybilly jsem nikdy nemusela nic takového dělat. Zato mi házela míčky a brala mě k vodě, abych si zaplavala. A krásně jsme se procházely po mělčinách. Tam se taky dalo nádherně hrabat. Strašně ráda hrabu. Sybille se to ale moc nelíbilo. Vždycky mi vynadala, protože jsem byla celá od bahna. Ale stejně tam se mnou chodila znovu a znovu.

Kdybych si mohla vybrat, chtěla bych mít paničku, která se mnou bude chodit k moři. A na písčné a bahnité mělčiny. Která se mnou bude skotačit a dělat různé lumpárny a stane se prostě mým absolutně nejoblíbenějším člověkem. Chápete?

Třeba se tenhle můj sen přece jen uskuteční. Sybilla mi říkala, že přání se plní. Čas je nejlepším rádcem, dodala vždycky. No, snad to platí i pro mou novou paničku. Držte mi palce. A tlapky. To prý nosí štěstí.

KAPITOLA 2

„Melanie? Přinesla jsem ti salát a bagel se smetanovým sýrem.“ Edith Grünová otevřela loktem skleněné dveře do kanceláře. Položila na Melaniin pracovní stůl bílý papírový sáček s jídlem a začala vybalovat vlastní oběd.

Melanie na ni kývla a krátce zvedla ruku. Telefonní sluchátko měla přitisknuté mezi uchem a ramenem a psala e-mail, současně poslouchala hlas na druhém konci linky. „Ano, přesně tak. Ne, to je nepříjemné. Panty jsme objednali už před deseti dny... To je sice možné, ale vypadá to, že u vás je pořád jenom dovolená. Tedy pokud zrovna nepropukne chřipková epidemie. Potřebujeme dodání do dvacátého, jinak objednávku zrušíme a najdeme si jiného dodavatele... Cože? Ano, samozřejmě i na všechny budoucí objednávky... Rozpis se všemi rozměry vám ihned zašlu e-mailem, pro případ, že byste nemohli najít údaje svého kolegy.“ *Nebo nechtěli*, pomyslela si a zlostně se zamračila. „Velice vám děkuji, pane Lotbrinku. Potvrzení o přijetí mailu očekávám do hodiny. A včasné dodání... To není můj problém, pane Lotbrinku. Víte stejně dobře jako já, že existují i jiní dodavatelé zakázkových pantů. Hezký den.“ Melanie ukončila konverzaci, napsala poslední větu do mailového formuláře a klikla na *odeslat*. Pak se zhluboka nadechla a s úlevou se opřela v křesle.

„Zase problémy s dodávkou pantů?“ Edith se na ni soucitně podívala. „Měla bys zatlačit na šéfa, aby ukončil spolupráci s Lotbrinkem.“

„To jsem právě udělala.“ Melanie se pousmála. „A už jsem našla náhradu. Mám nabídku od nové dodavatelské firmy. Rozhodně by si Lotbrink neměl myslet, že mu s námi v tomhle případě všechno projde.“ Zavětrila. „Hm, to krásně voní. Jsou ta kuřecí prsíčka ještě teplá?“

„A co sis myslela? Olivier připravil úplně čerstvý salát. Dokonce i bagel právě vyndal z trouby. Tak se teď najež a na půl hodiny hod' práci za hlavu.“

„Maximálně dvacet minut. Ještě musím napsat seznam nových nabídek na dveřní kování...“

„Přestávka na oběd, Melanie!“ Edith varovně zvedla prst. „Zpomal.“

„Ale nemůžeme pustit novou produktovou řadu, dokud tohle neudělám...“

„Melanie.“ Edith přísně zavrtěla hlavou. „Jsi sice vedoucí nákupního oddělení u Brungsdahl Möbel, ale to neznamená, že osud společnosti závisí na tom, že se zřekneš svých přestávek.“ Otevřela obal se salátem a sáhla po plastové vidličce. „Nebo veškerého volného času. Jak dlouho jsi byla včera v kanceláři? Vždyť tvůj výkaz přesčasů určitě co nevidět exploduje. Překvapuje mě, že Brungsdahl senior s tím souhlasí.“

Melanie pokrčila rameny. „Junior trval na tom, že všechny zakázky na připravované projekty se budou kontrolovat bod po bodu a koordinovat s přípravou prací. To nějaký čas zabralo. Od té doby, co se nové oddělení kancelářského nábytku pořádně rozběhlo, přicházejí nové objednávky téměř denně. Většinou od velkých firem. Chápu, že šéf chce, aby všechno probíhalo hladce.“

„Ale ne na úkor volného času, který si zasloužíš.“ Edith zavrtěla hlavou a pustila se do salátu. „Člověk přece taky potřebuje nějaký soukromý život.“

Melanie si vzpomněla na svůj malý dvoupokojový byt v pátém patře novostavby na okraji Kolína nad Rýnem, v módní čtvrti Nipples, kde na ni nečekalo nic jiného než její designový nábytek od Brungsdahla. „Nemám čas na soukromý život.“

„No vždyť to povídám!“ Edith mluvila s plnými ústy. „Promiň, fakt mám hlad jako vlk. Měla by sis zase vyjít ven mezi lidi. Kdy jsi naposledy měla rande? A tím nemyslím pracovní obědy, na které tě pořád zve Brungsdahl junior, aby tě pracovně ještě víc zapráhl. Ten člověk je otrokář v obleku od Armaniho.“

Melanie, jejíž poslední schůzka s mužem proběhla téměř přesně před deseti měsíci, se nyní demonstrativně věnovala salátu a svůdně vonícímu bagelu. „Raději se teď soustředím na svou práci, to přece dobře víš, Edith.“

„To je ale nesmysl a jen výmluva, protože jsi měla dvakrát nebo třikrát smůlu a chlapi, se kterými sis vyšla, hledali jen sex na jednu noc. Ne všichni muži jsou takoví.“

Na to Melanie nic neodpověděla. Její kolegyně byla tři roky šťastně vdaná za muže svých snů a pevně věřila ve velkou lásku a šťastné konce. Právě jí přece nemohla prozradit, že ona sama úmyslně vyprovokovala tuhle „smůlu“, jak to Edith nazvala. Melanie si pro své příležitostné schůzky vždy vybírala jen takové muže, kteří neměli zájem o závazný vztah. Ona ho totiž taky neměla. Klidný, uspořádaný život určený její práci jí stačil. Byla spokojená sama se sebou a se vším, čeho dosud dosáhla. Víc toho nepotřebovala ani nechtěla.

„Teď jsem si právě vzpomněla...“ V naději, že tím odvede pozornost od tématu, sáhla po stříbrné tašce přes rameno, kterou uložila do nejnížší zásuvky u psacího stolu. „Bezpodmínečně si ještě potře-

buju projít svou poštu. Včera bylo tak pozdě, že jsem ji ani nevynadala ze schránky. Proto jsem si ji dnes ráno vzala s sebou, abych se na ni podívala, až budu mít chvíli klidu. Ale stejně je to asi všechno jen reklama.“

„No vidíš, nemáš ani dost času na vlastní poštu. Opravdu by sis měla vzít dovolenou a odpočinout si.“

„Věř mi, jsem v pohodě.“ Melanii zatrnulo, když mezi dvěma prospekty na oblečení objevila pohlednici z Itálie – psanou matčiným rukopisem. „Cítím se dobře.“

„Mohla by ses cítit mnohem líp, kdyby ses trochu bavila.“ Edith mluvila dál, ale její hlas se pro Melanii stal pouhým šumem v pozadí. Její matka, Silvana Brenner-Costales, byla se svým novým manželem na okružní cestě po Evropě. Vypadalo to, že současnou zastávkou je Florencie. Manžel číslo tři, pomyslela si Melanie a ucítila, jak se jí sevřel žaludek. Nemluvě o „provizorních známostech“, jak je tajně nazývala. V průběhu let jich byl nejméně deset, pravděpodobně ještě víc. Od určitého okamžiku to Melanie přestala počítat.

Všichni tito muži měli něco společného: Byli hezcí, bohatí a velkorysí. Alespoň dokud je Silvana bavila. Nebo naopak. Jakmile pomínula počáteční euforie, následovalo krátké období milostného zármutku, než se matka dala dohromady, vyzkoušela nový účes, potěšila majitele některých drahých obchodů s oblečením značnou sumou a ulovila nového krasavce.

Jen několik z nich bylo v pokušení se oženit. Správný muž na správném místě byl nepochybně Marcos Costales, napůl Němec, napůl Španěl, který si vydělával na živobytí výrobou tuningových dílů na automobily. Jeho společnost patřila v tomto odvětví k evropské špičce. Na svatbě před téměř třemi měsíci vypadal docela šťastně, jako by skutečně věřil ve velkou lásku a štěstí se Silvanou.

Silvana při pohledu na obrovský diamant na prsteníčku také zářila jako sluníčko. Melanie poslušně předstírala, že s ní radost sdílí, ale dobře věděla, že růžové brýle se jako obvykle příliš rychle zamžlí. Podle všeho to ale zatím tak daleko nedošlo, protože Silvana svým přehnaně rozmáchlým rukopisem krátce vyličila romantický výlet do města. Melanie si nemohla pomoci a obrátila oči v sloup. Už dávno si přestala přát, aby její matka konečně našla toho pravého. Takového, po jehož boku by zestárla. Ve skutečnosti toto přání pohřbila před tolika lety, že si sotva pamatovala, jestli ho vůbec někdy pocítila.

Rychle pohlednici odložila a roztrídila další reklamní letáky. Nakonec narazila na dopis od svého pronajímatele, ve kterém jí sděloval, že vedlejší náklady na nájem se od podzimu zvýší pouze o jedno procento, a ne o pět procent, jak se původně očekávalo. „No dobře,“ zamumlala si pro sebe a zamračila se, když otevřela poslední obálku. Pocházela z advokátní a notářské kanceláře v Lichterhavenu. Když si přečetla název městečka na pobřeží Severního moře, bezděčně se jí zrychlil tep. V Lichterhavenu měla pratetu Sybilla. Dopis od notáře mohl znamenat pouze jediné... Když rozložila několikastránkový dopis a přečetla prvních pár řádků, oči se jí rozšířily. „Och, panebože.“

„Hm, stalo se něco?“ Edith, která právě vyhodila prázdnou polystyrenovou krabici a plastové příbory do koše, překvapeně zvedla hlavu. „Něco není v pořádku, Melanie? Zbledla jsi jako stěna.“

Melanie slyšela, jak se její kolegyně blíží, ale nemohla spustit oči z dopisu. „To... je...“

„Copak, proboha? Zemřel někdo?“ Edith jí znepokojeně položila ruku na rameno.

„Moje prateta Sybilla. Bylo jí čtyřiaosmdesát.“

„Ach, to je mi líto. Měly jste k sobě blízko?“

Melanie cítila, jak tlak Editiny ruky soucitně zesiluje. Srdce jí stále ještě bušilo nepřírozeně rychle. „Ano. Ne. Neviděla jsem ji už dobrých dvacet let. V minulosti jsme ji občas navštěvovali o letních prázdninách.“ Jako z velké dálky slyšela svůj dětský smích, měla dojem, že slyší křičet racky a pod bosýma nohama cítí bahnité mělčiny. A ještě něco, co jí utkvělo v paměti: červíkové sušenky. Teta Sybilla si je sama vymyslela a dala jim tenhle ne zrovna lichotivý název, protože sušenky vypadaly trochu jako pozůstatky, které po sobě při odlivu zanechávali na mělčinách červi zvaní pískovníci. Melanie rozdrtila nespočet takových hromádek prsty u nohou a bavila se tím. A milovala červíkové sušenky.

„Teta Sybilla mě ustanovila hlavní dědičkou.“ Melanii připadal vlastní hlas podivně cizí a vzdálený. „Tenhle dopis přišel od vykonavatele její poslední vůle. Žádá mě, abych se do šesti týdnů vyjádřila, jestli chci dědictví přijmout, nebo ne.“

„Co jsi zdělila?“ Edith se s neskryvanou zvědavostí posadila na okraj stolu. „Nějaké peníze? Nebo jen staré tretky? Tohle se mi stalo před lety. Moje sousedka – vzpomínáš, jak jsem ti o ní vyprávěla? Vždycky jsem se o ni trochu starala a ona mi poděkovala tím, že mě ustanovila jedinou dědičkou, protože neměla rodinu. Nakonec to dopadlo tak, že jsem směla jen vyklidit její byt a prodat všechny staré věci. Samozřejmě jen to, co se vůbec dalo prodat. Po odečtení všech nákladů zbyly necelé dva tisíce eur. Ale byla to opravdu fuška. Jde-li o něco takového, dobře si to rozmysli. Ta námaha často nestojí za to. Nebo snad dokonce měla dluhy? To pak určitě víš, že dědictví nemusíš přijmout. Bez ohledu na to, jak byla milá a laskavá...“

„Neměla dluhy.“ Melanie se vši silou snažila spolknout knedlík v krku. Přinutila se přeletět očima i druhou stránku dopisu. „Zřejmě jsem zdělila její dům v Lichterhavenu.“

„Kde to je? Zní to tak seversky.“

„Je to malé ospalé městečko přímo na pobřeží Severního moře. Ne příliš daleko od Cuxhavenu.“

„Páni, dům u moře!“

„A její tamní obchod. Provozovala malou prodejnu uměleckých řemesel. Notář píše, že tam pracovala každý den až do doby krátce před svou smrtí. Zřejmě se prostě jednoho rána neprobudila.“

„Požehnaná smrt.“ Edith si tiše odkašlala. „A ty teď máš na krku i obchod? Jsem si jistá, že ho určitě snadno prodáš. Ale dům bych si na tvém místě ponechala. Kdo má dům přímo u moře? To bys pak snad měla důvod udělat si dovolenou. Nebo ho pronajmeš turistům.“

„Hm, ano, určitě máš pravdu. Musím se o to postarat co nejdříve...“ Když si Melanie přečetla další odstavec, polekaně se odmlčela. „Bože můj! To ne!“

„Copak? Měla ještě někde schovaný nějaký ten milionek?“ Edith se zasmála, ale hned zase zvažněla. „Asi ne. Není v tom přece jen háček? Nech mě hádat: Dům a obchod jsou předlužené.“

„Ne, to ne.“ Melanie zírala nevěřicně na dopis a očividně nevěděla, jestli se má smát, nebo sakrovat. „Zřejmě jsem zdědila nejen dům a obchod, ale i psa.“

„Ufff, cože?“

„Správce pozůstalosti píše, že se jedná o desetiměsíčního labradora, kterého se teta Sybilla ujala před šesti měsíci. Patrně rovnou nechala zahrnout do závěti, že já, jako hlavní dědička, jsem zodpovědná také za to zvíře.“

„Zvíře? To snad ne! Takový roztomilý malý pejsek.“ Edith nedokázala potlačit smích. „Ty a pes? To mi připadá jako pěst na oko. Právě si představuju, jak po tom tvém designovém nábytku všude roznáší chlupy. A na tom drahém koberci a taky v posteli...“

„Nech toho! Samozřejmě sem toho psa nikdy nepřivedu.“ Melanie si dlaní otřela čelo, za kterým jí začalo lehce pulzovat. „To taky

vůbec nebude nutné. Stojí tu, že dědictví mohu převzít pouze tehdy, pokud budu rok bydlet v domě tety Sybilly a povedu obchod.“

„Cože?“ Edith sklouzla z okraje stolu a popadla dopis. S vykulenými očima si přečetla, co notář a právník zesnulé, doktor Alexander Messner, napsal o dědictví. „To je nehoráznost! Proti něčemu takovému je třeba se rozhodně ozvat. Nic proti tvé tetě, ale je možné, že už... no však víš, že už neměla všech pět pohromadě. Co teď chceš dělat?“

„Nevím.“ Melanie bezradně pokrčila rameny a vzala si dopis.

„V žádném případě nemůžeš jen tak všeho nechat a přestěhovat se na celý rok do nějakého zapadákov na pobřeží. Jistě, dovolená u moře a tak podobně, to je docela fajn, ale tohle? To zní skoro jako vydírání. Dobře si rozmysli, jak se k tomu postavíš, Melanie. Možná bys tam měla zajet a vyjasnit to přímo na místě. Třeba se proti tomu opravdu dá něco podniknout. Jestli tvoje teta neměla úplně jasnou mysl, když psala závěť, jsem si jistá, že se dá něco udělat.“

„Fajn.“ Melanie si strčila dopis zpátky do tašky. „To bych nejspíš měla. Ale teď volá práce. Mám jí plné ruce a...“

„Ale ty jsi ještě nic nesnědla.“

„Ale to víš, že ano.“ Melanie ukázala na nakousnutý bagel a krabici se salátem, která byla z jedné třetiny prázdná.

Edith významně obrátila oči v sloup a vrátila se ke svému stolu.

„To přece není zdravé.“

„Jsem v pohodě, neboj se. Po téhle zprávě jsem stejně ztratila chuť k jídlu. Dneska večer si dám prostě jen salát.“ Několika jednoduchými pohyby Melanie uklidila ze stolu všechny zbytky jídla a poštu a sáhla po telefonu. Zároveň otevřela e-mail a některé soubory, které bude co nevidět potřebovat. Všechny myšlenky na tetu Sybilly, červíkové sušenky a to monstrózní dědictví nesmlouvavě vykázala do nejvzdálenějšího zákoutí svého mozku. Skutečnost, že ji prateta

stanovila hlavní dědičkou, jí připadala jako políček do tváře. Dvacet let se jí neozvala – a teď tohle. Nyní na to nemohla myslet. Ani nechtěla. Měla důležitější starosti. Její práce měla přednost před poslední vůlí pravděpodobně zmatené staré dámy.

Melanie se odhodlaně podívala na monitor počítače a naslepo vytočila číslo společnosti, se kterou měla vést další jednání. Tvrdohlavě ignorovala tupý pocit smutku, který se jí neúprosně vkrádal do duše.

KAPITOLA 3

„Takže ona sem přijede?“ Anke Messnerová seděla před velkou mísou plnou jahod, které jednu po druhé nakrájela a hodila do hrnce na klíně. Chystala se vařit džem. Její manžel Arno seděl s rodiči u velkého kuchyňského stolu a hrál karty.

Alexander Messner seděl v kuchyni se svým otcem a prarodiči, ale hry se neúčastnil, jen se pohodlně opřel v křesle a natáhl dlouhé nohy. Jednu ruku si položil na opěradlo rohové lavice za babičkou. Nenápadně pokukoval na její karty a tajně se bavil drzostí, s jakou podváděla. „Prý sem dorazí pozdě odpoledne. Zřejmě si vzala dva nebo tři dny volna. Nevím žádné další podrobnosti. Telefonovala s Elvírou.“

„Tvoje sekretářka je poklad, víš to? Bez ní bys byl nahaný.“ Dědeček Norbert krátce zvedl oči od karet a věnoval mu dlouhý, významný pohled. „Učila se ještě u tvého otce.“

„Já vím, dědo. Je to velmi dobrá advokátní a notářská asistentka.“ Alexander už věděl, co teď bude nevyhnutelně následovat, a potlačil úsměv.

„Když jsem já vedl kancelář, dal bych nevím co za tak dobrou sekretářku, chlapče, to mi můžeš věřit.“

„Měl jsi mě, to jsem ti nebyla dost dobrá?“ Babička prudce zvedla hlavu a rozhořčeně se podívala na manžela.

„To je přece něco jiného. Myslím před tebou. Měl jsem jen takové nešikovné sekretářky. Hezké na pohled, ale v hlavě jim dunělo jako v prázdném sudu od piva. Proto jsem po tobě sáhl hned, jak jsem si uvědomil, že jsi něco zvláštního.“

Pohled Evelyne Messnerové okamžitě zase změkl. „Jsi šarmantní. Vždycky jsi byl.“

„A ty zase podvádíš, mami.“ Arno na protest poklepal ukazovákem na desku stolu. „Jak je možné, že tady teď vynášíš károvou sedmičku?“

„Nikdy nepodvádím. Jen hraju trochu kreativněji.“

„Tomu říkáš kreativita? Mami, ty jsi snad vymyslela slovo švindlovat!“

Evelyne se usmála, očividně jí to zalichotilo.

„Ať je to, jak chce,“ Norbert pokračoval v hovoru a ani v nejmenším se nenechal ze hry ničím vyrušit, „za mých časů by si muž nenechal takový poklad ujít, tedy pokud by měl za ušima.“

„Dědo, už jsem ti několikrát říkal, že Elvíru bych nemohl získat, ani kdybych chtěl. Je lesbička a už pět let žije se svou přítelkyní.“

„Lesbička, no a co. To je jen takový módní výstřelek.“

„Není to vůbec nic nového.“ Evelyne odložila poslední kartu a rozzářila se. „Vyhrála jsem!“

„Ty jsi fakt nemožná, mami.“ Arno zavrtěl hlavou, ale přitom se shovívavě usmál, sebral karty a znovu je zamíchal.

„Nemluv takhle se svou matkou!“ Norbert zvedl s předstíranou vyhrůžkou ukazováček.

„Co jsem to jen chtěla říct?“ Zatímco její syn začal znovu rozdávat karty, Evelyne si nalila sklenici vody. „Jo, už vím. Norberte, copak si nevzpomínáš na starou koželužku Sophii, která pracovala se svým tátou na druhém konci městečka? Byla taky lesbička. V té době se o tom prostě nemluvalo, ale všichni věděli, že ona a její služebná...“

No však víte. Obě byly nerozlučné až do stáří. Dokonce zemřely jen několik týdnů po sobě.“

„Ano, jistě, v pořádku. Ale Elvíra je tak milá a hezká, to se snad máme smířit s tím, že nechce mít nic společného s muži?“ Norbert nechápavě zavrtěl hlavou. „Stará Sophie, no dobře, to se dá ještě pochopit. Nikdy nebyla žádná zvláštní krasavice. Ale Elvíra...“

„Tak to prostě je, dědo.“ Alexander se usmál. „Kromě toho stejně není můj typ. Nemluvě o tom, že ji znám už z pískoviště.“

„Na tom snad není nic špatného. Podívej se na mě a svou babičku.“

„Ne, samozřejmě na tom není nic špatného, ale chybí mi trochu kouzla něčeho nového.“

„To ale taky brzy pomine.“

„Norberte, nech už toho chlapce na pokoji.“ Anke vrhla na tchána vyčítavý pohled a pak položila hrnec s nadrobno nakrájenými jahodami na sporák. „Už nám několikrát vysvětlil, že mezi ním a Elvírou to nemá budoucnost. Mimochodem, její přítelkyně se mi moc líbí. Tina je velmi milá a ochotná osoba. Dopřej jim přece trochu štěstí.“

„Říkal jsem snad, že jim ho nepřeju?“ Norbert se zamračeně podíval na karty, které mu syn rozdál. „Hele, promíchal jsi to pořádně? To je hrozné. S tím se zkrátka nedá nic uhrát. Leda tak si s tím utřít pozadí.“

„Norberte, prosím tě!“ Evelyne na něj káravě zírala. Anke navázala na nit předchozího hovoru. „Takže Melanie Brennerová přijede dnes odpoledne. Chudák holka, po tak dlouhé jízdě vlakem toho bude mít plné zuby.“

„Myslím, že přijede autem.“

„No tak to je ještě horší!“ Evelyne roztrídila karty podle barev. „Odkud že to přijede? Z Kolína nad Rýnem? Byli jsme tam před

několika lety na koncertě, vzpomínáš, Norberte? Byla to nekonečná jízda. A všude na dálnici ty dopravní uzavírky. Hrůza! Měla bych ji pozvat, Alexandere, aby si u nás odpočinula u dobré kávy nebo čaje a kousku kynutého koláče.“

„No... nechceme ji přece vyděsit. Tolik Messnerových by nemusela zvládnout.“ Alexander se zasmál. „Je to klientka jako každá jiná, takže ji přijmu docela normálně ve své kanceláři.“

„Ale znali jsme ji, když byla ještě dítě. Možná by ji potěšilo, že tu má aspoň nějaké vazby.“

„Kdyby po nich tolik toužila, aspoň jednou za posledních dvacet let by se u Sybilly objevila.“ Norbert syčivě vydechl, když jeho žena vynesla první kartu. „Ty mě máš snad za blázna...“

„Omluvte mě, musím se teď vrátit do kanceláře. Měl bych si ještě něco připravit.“

„Pozdravuj od nás tu dívku, Alexi.“ Jeho matka na chvíli nechala jahody jahodami a vtiskla mu rychlý polibek na tvář.

„Mami, té dívce je skoro třicet, a tudíž je dávno dospělá a možná si nás už ani nepamatuje.“

„Určitě pamatuje. Jako dítě sem moc ráda chodila. A ty sis ji a Christinu spolu se svým nezapomenutelným kamarádem Larsem při hraní vždycky dobíral.“ Anke se té vzpomínce zasmála. „Když se nad tím zamyslím, možná není nejlepší, že vykonavatelem závěti jmenovali zrovna tebe. Jestli ti pořád ještě zazlívá tehdejší žertíky, mohla by být zpátky v Kolíně nad Rýnem, než stačíme mrknout.“

Alexander se také zasmál. „Jestli je kvůli tomu ještě dnes naštvaná, nebyla by to zase tak velká ztráta, nemyslíš?“

„Možná. Přesto ji pozdravuj a pozvi ji k nám na návštěvu, než zase odjede. Umírám zvědavostí, co z té malé blondýnky vyrostlo.“

„Uvidíme.“ Alexander sundal z opěradla židle šedou bundu a oblékl si ji.

„No, za mých časů se do kanceláře nosily obleky,“ zabručel dědeček. „Džínsy a bunda, je div, že od tebe klienti houfně neutíkají.“

„Otče, nech to na Alexovi.“ Arno rozvážně odložil kartu, načež jeho matka slyšitelně zaprskala.

„Teď ale podvádíš!“

„To není pravda. Jen jsi nedávala pozor.“

„Přesto by se ten chlapec měl řádně obléknout,“ trval na svém Norbert.

„To přece udělal. Časy se zkrátka mění.“

„To jo. Ale jako advokát by měl mít vždy na paměti...“

Alexander se ještě jednou usmál na matku a vzal nohy na ramena.

* * *

Melanie ve svém bílém sportovním kupé pomalu projížděla přímořským městečkem. Od té doby, co minula ceduli u vjezdu do Lichterhavenu, prožívala neustálý pocit rozpomínání a opětovného poznávání, které však mělo i nádech čehosi cizího a vyvolávalo v ní zvláště nepříjemnou stísněnost. Mnohé poznávala, leccos se ale dost změnilo. Stály tu novostavby a vzniklo pár nových ulic. Čím víc se blížila k centru obce, tím důvěrněji známé jí připadalo okolí, pravděpodobně hlavně proto, že v historickém centru města nebylo možné architektonicky téměř nic měnit.

Už při procházení internetu zjistila, že ospalá vesnice se v posledních dvou desetiletích stala živým, moderním turistickým letoviskem. Byly postaveny hotely, vznikl velký bazén s mořskou vodou a umělým vlnobitím s obrovským venkovním areálem. Pořádaly se tam komentované výlety na vodě a po zemi a samozřejmě také plavby na Helgoland, Sylt a další ostrovy. Nechyběly ani túry a projížďky kočárem po přímořských mělčinách, různé kulturní akce a někde

na okraji městečka působily dokonce dvě lázeňské kliniky. Nyní, na začátku června, právě začínala letní sezona. Prázdniny v několika spolkových zemích klepaly na dveře a Lichterhaven se vyšňořil v očekávání náporu turistů. Rozkvetlé truhlíky a záhony u téměř všech staveb a starostlivě udržované a láskyplně zdobené zahrady a vchody do domů připomínaly Melanii spíše reklamní brožury o alpském regionu. Nástupní ostrůvky a veřejná prostranství také zářily nádherně jasnými barvami letních květů v nádobách a na záhonech – místní zahradníci vše velmi pečlivě barevně sladili. Mezi tím vším se nacházela spousta mořských motivů, jako byla velká houpačka ve tvaru mušle na dětském hřišti, restaurovaná loď z osmnáctého století uprostřed tržiště nebo *Watti Wattwurm*, legrační kreslená postavička, kterou si Melanie dokonce ještě pamatovala z dětství. I když se postavička v průběhu let očividně dočkala modernějšího vzhledu, zřejmě stále sloužila jako maskot turistické kanceláře a bylo možné ji nalézt v turistických průvodcích a na rozcestnících, stejně jako na domovské stránce města a v brožurách.

Melanie, která si dopřála poslední pauzu krátce po Hannoveru, si oddechla, když jí navigace oznámila, že dorazila do cíle. Naštěstí našla parkovací místo přímo před vývěskou ADVOKÁTNÍ A NOTÁŘSKÁ KANCELÁŘ DR. ALEXANDER MESSNER, hned vedle velkého SUV antracitové barvy. Na okamžik zavřela oči, aby se trochu vzchopila, pak sklonila sluneční clonu a kriticky se na sebe podívala do zrcátka. Byla trochu pobledlá, což způsobil hlavně nedostatek spánku. Poslední dva dny si nepřetržitě lámala hlavu s tím, co by měla podniknout s tím neočekávaným dědictvím. Nakonec si na pátek vzala volno a se sekretářkou správce dědictví si domluvila schůzku. Zůstane nejdéle do neděle a pak se vrátí do Kolína nad Rýnem. Trochu si upravila make-up, vzala si tmavomodré sako ze sedadla spolujezdce a vystoupila z auta. Okamžitě ji zasáhl silný po-

ryv větru, který jí rozcuchal pečlivě upravené vlasy. Rychle vklouzla do saka, protože vzduch byl chladný, jen šestnáct stupňů, jak jí prozradila reklama pod logem protější spořitelny, zdaleka ne tak letní jako v Kolíně nad Rýnem. Vítr hnal po obloze mraky, které nechaly slunce vysvitnout vždy jen na několik vteřin.

Když si zvykla na silnou brízu a nastavila tvář proti chladnému proudu vzduchu, naskákala jí husí kůže a zároveň ji zaplavil dávno zapomenutý pocit. Vítr přinášel vůni moře. Slaně kořeněnou vůni Severního moře, kterou jako dítě nevýslovně milovala.

Jako dítě, napomenula se v duchu. Dlouho tu nebyla a necítila potřebu sem jezdit. A rozhodně nechtěla být sentimentální.

Teď se Melanie nejdřív ze všeho zvědavě rozhlédla. Nacházela se v boční ulici historického centra Lichterhavenu. Advokátní a notářská kancelář sídlila v krásně zrekonstruované hrázděné budově. Vedle vchodu visela mosazná deska, která uváděla, že dům původně postavili v roce 1545 a poté rekonstruovali a částečně rozšířili po záplavách v roce 1817. Melanie se domnívala, že mnohem později došlo ke zvětšení vstupních dveří a přizpůsobení dnešnímu standardu.

Byla tu o dobrou půlhodinu dřív, a tak se rozhodla trochu si protáhnout nohy. Jakmile se zorientovala, vydala se tam, kde tušila hlavní ulici Lichterhavenu a centrum města, kolem jehož horního konce s tržištěm právě projela. Hlavní ulice s různými obchody, restauracemi a kavárnami, do níž ústily další postranní uličky, kde také panoval čilý obchodní ruch, vedla přímo dolů do přístavu a odtud podél hráze k bazénu a dále na pláž s barevnými plážovými koši. Melanie se ale tak daleko nedostala. Nedaleko přístavu se nevěřicně zastavila. Nevědomky se totiž vydala směrem k obchodu s uměním své pratety. Ucítila knedlík v krku, když uviděla dřevěnou, už lehce omšelou vývěsku s ozdobným nápisem *Sybilliny poklady*. Před oběma výlohami a prosklenými vstupními dveřmi byly

stažené mříže, aby chránily hezké a někdy i cenné řemeslné výrobky před lupiči. Na dveřích visela laminovaná cedule informující případné zákazníky o tom, že prodejna uměleckých děl byla dočasně uzavřena z důvodu úmrtí.

Melanie přistoupila blíž ke dveřím a snažila se něco rozeznat uvnitř obchodu. Na jedné straně viděla soustružený nábytek, na policích pěkné dřevěné a hlíněné vázy a misky a další exponáty ve vitrínách a na velkém tmavém stole. Zbytek volného prostoru na stěnách obsadily četné obrazy. Naproti vchodovým dveřím stál lesklý staromódní pult z tmavého dřeva s moderní pokladnou.

Samozřejmě tu jako dítě několikrát byla, ale kupodivu jí na tenhle obchod zbylo jen málo vzpomínek. Možná to bylo proto, že se hodně změnil nábytek, s výjimkou prodejního pultu, nebo možná proto, že fasáda – kdysi bílá – byla nyní natřena teplým, slunečným odstínem žluté. Možná to byla směs obojího, ale způsobilo to, že Melanie měla pocit, že se dívá na úplně cizí dům.

„Chtěla jste zajít do obchodu?“ Vedle ní si stoupla hezká dvacetiletá žena a rukou si přidržovala kudrnaté vlasy vzadu na šíji, aby jí je vítr nefoukal do obličeje. „To ale máte smůlu. Stará Sybilla před dvěma týdny zemřela. Obchod odkázala své praneteři, ale ta není odtud, takže není jisté, co se s obchodem s uměleckými předměty stane. Je to škoda, jestli se mě ptáte, protože Sybilla měla ve svých malých *Pokladech* vždycky moc krásné věci. Strašně ráda jsem si je prohlížela. Byla to tak milá žena, všem nám chybí.“

Melanie polkla a nejistě se na mladou ženu úkosem podívala, ale pak se rozhodla, že jí neprozradí svou totožnost. O smrti praty se zřejmě mluvilo po celém městečku a ona se rozhodně nechtěla stát předmětem drbů a dohadů.

„Asi jste tady na dovolené, že?“ Blondatá mladá žena se na ni otevířeně a vřele usmála.

„Hm, ano, něco takového.“

„Tak to jsem ráda. Přeji vám příjemný pobyt u nás v Lichterhaveru. A kdybyste měla hlad, doporučuji restauraci *Mořský racek* za hrází. Nejenže se výborně najíte, ale vychutnáte si i fantastický výhled na moře.“ Ukázala doleva na budovu, která byla na druhé straně hráze, ale stále v dohledu, a zřejmě byla postavena nad vodou, protože ji částečně podepíraly pilíře. „Nebo pokud je to teď pro vás příliš daleko, můžete také jít do kavárny *U Dvou racků*, která je přímo v přístavu. Já tam právě jdu. Během volna mezi semestry tam pomáhám číšníkům a vydělané peníze jsem vždy ráda utrácela u Sybilly. Mimochodem, jmenuji se Luisa. Pokud zavítáte do *Dvou racků* nebo *Mořského racka*, odvolejte se na mě a dostanete obzvlášť pěkné místo. Ale teď musím jít. Na shledanou!“ Zvedla ruku na pozdrav, a než Melanie stačila cokoli říct, Luisa už spěchala k pobřeží. Stále sílící vítr jako by Luisinu štíhlou postavu přímo popoháněl.

Melanie ji chvíli provázela pohledem a pak se znovu otočila k prasetinu zamčenému obchodu. Prozatím ani nevěděla, kde tu mají hřbitov. Později se na to musí zeptat advokáta, rozhodla se a vykročila zpátky ke kanceláři. I když je ještě příliš brzy, u advokáta najde určitě nějakou čekárnu, kde může strávit čas příjemněji než tady, zvlášť když se zdá, že se blíží bouře.

Ucítila na kůži první kapky deště, a tak sklonila hlavu a zrychlila krok. Přestala dávat pozor, co se děje kolem ní, a na chodníku před kanceláří se srazila s urostlým mužem a vzápětí zjistila, že se opírá o jeho široký hrudník.

„Páni. Vy ale máte naspěch.“ Měl příjemně hluboký hlas, nyní zabarvený veselým smíchem. Instinktivně ji uchopil za paže, aby neupadla.

„Promiňte, chtěla jsem...“ To, co se Melanie chystala říct, okamžitě zapomněla, když zvedla hlavu a setkala se s intenzivním po-

hledem oříškově hnědých očí. Teprve po dalším nádechu dokázala vnímat obličej, který k těm očím patřil. Výrazná linie tváře a brady, rovný nos, usměvavá, smyslná ústa. Lehký stín vousů prozradil, že její protějšek se holí nanejvýš obden. Světle hnědé vlasy mu sahaly po ramena, ale na zátylku je měl svázané do úhledného culíku.

„Předpokládám, že jdete za mnou.“ V hlase mu pořád ještě zaznívalo pobavení. „A protože dnes odpoledne mám domluvenou jedinou schůzku, předpokládám, že jste Melanie Brennerová z Kolína nad Rýnem.“ Pustil ji a místo toho jí podal pravou ruku. „Alexander Messner.“

„Dobrý den, doktore Messnere.“ Melanie se mechanicky chopila podané ruky a ucítila sice nikoli nepříjemné, ale přece jen trochu znepokojivé teplo, které vycházelo z jeho stisku a šířilo se jí po celé paži. „Omlouvám se, že jsem do vás takhle vrazila. Ten déšť... Nedávala jsem pozor, kam jdu.“

„Když už o tom mluvíte, měli bychom raději jít dovnitř, než se těch pár kapek promění v pořádný liják. Něco takového se tady dá zažít během několika vteřin.“ Odemkl dveře a dal jí přednost.

Sotva za nimi zacvakl zámek, ozvalo se zvenčí hlasité šumění deště, který se valil přes město jako vodopád. „No vidíte, stihli jsme to na poslední chvíli.“ Ukázal na otevřené dveře, které vedly do předsíně. „Tudy, prosím. Dobrý den, Elvíro, nějaké telefonáty?“

Žena kolem třicítky s dlouhými černými vlasy svázanými do ohonu a ostrážitýma šedýma očima seděla za stolem s úzkými sluchátky na hlavě. Jakmile uviděla Alexandra Messnera, okamžitě si headset stáhla a vypnula diktafon, ke kterému byla sluchátka připojena. „Paní Geesweinová požádala o nový termín. Objednala jsem ji na druhou odpoledne příští úterý. A Hinnerk se zítra ráno přijde podívat na ten rozbitý okap.“

„Zítra? V sobotu?“

„Říkal, že jindy nemá čas.“

„Jako vždycky. Ještě něco?“

„Ne, jinak byl klid.“ Elvířin pohled spočinul laskavě a s náznakem zvědavosti na Melanii. „Vy musíte být paní Brennerová. Vítejte v Lichterhavenu. A upřímnou soustrast. Vaši pratetu jsme všichni dobře znali.“

„Děkuji.“ Melaniin hlas zněl trochu zdráhavě, což bylo způsobeno hlavně tím, že nejen Elvíra, ale i Alexander Messner se na ni pozorně dívali, a to ji znervózňovalo.

„Pojďte do mé kanceláře a posaďte se. Elvíro, prosím, ať nás nikdo neruší.“

„Jasně, šéfe.“ Advokátova sekretářka se šelmovsky usmála. „Mám vám přinést kávu?“

„Ano, prosím. I pro vás, paní Brennerová?“ Zatímco Messner mluvil, zavedl Melanii k jedné ze dvou návštěvnických židlí před svým psacím stolem. „Nebo si raději dáte čaj?“

„Kávu si dám ráda, díky.“ Posadila se do pohodlného koženého křesla a sledovala, jak právník obešel stůl a uvelebil se na svém místě. Teprve nyní si všimla, že na advokáta je oblečený dost ležérně. Přiléhavé, lehce vybledlé modré džínsy, které působivě zdůrazňovaly úzké boky a svalnaté nohy. K tomu obyčejná bílá košile, jejíž horní dva knoflíky byly rozepnuté, a šedé sako, zřejmě šité na míru. Přesto nepůsobil nijak nepatřičně, ale naopak byl očividně ve svém živlu.

Kancelář byla zařízena jednoduchým, funkčním nábytkem, který se podřídil stylu starého domu a zároveň ho podtrhoval. Tmavé dřevo kontrastovalo s krémovým odstínem stěn a několika grafickými listy s námořními motivy. Všechno působilo velmi klidně, věcně a mužně. Dokonce i dvě dlouholisté zelené rostliny vedle okna zdůrazňovaly tuto atmosféru, místo aby ji zjemnily.

„I já bych rád vyjádřil soustrast nad vaší ztrátou.“ Messner sáhl po stohu papírů, který si připravil na tuto schůzku, a ledabyly jimi listoval, ale přitom se na ně ani nepodíval.

Elvíra vešla do místnosti a položila na stůl dva šálky kávy, mléko a cukr.

„Děkuji.“ Messner na ni laskavě kývl a počkal, až za sebou zavře dveře, než znovu promluvil. „Pokud tuto záležitost správně chápu, jste tady, abyste zjistila, jestli se vaše prateta před smrtí nezbláznila, je to tak?“

„Promiňte?“ Melanii zaskočila drastická volba slov a prudce se napřímila.

„A chcete zjistit, zda jsou podmínky závěti napadnutelné.“

„Já... No vlastně ano.“ Zlehka pokrčila rameny. „Přemýšlela jsem, proč mě teta Sybilla jmenuje hlavní dědičkou a pak k tomu připojí tak nemožné podmínky.“

„Řekl bych, že je pořád k úvaze, jsou-li nemožné.“

„Podle mého názoru jsou nemožné.“ Melanie zkřížila paže na hrudi. „Jak si mohla myslet, že bych na to někdy mohla přistoupit? Mám svůj život v Kolíně nad Rýnem, práci, dobré pracovní místo. To nejdůležitější z mého života se odehrává tam. Co si mám probouha počít s jejím domem, a především s obchodem?“

„Myslíte tady na konci světa?“ Znovu se na ni podíval tak pronikavě, že to mírně narušilo její pravidelný srdeční tep, a měla dojem, že jí dokáže číst myšlenky.

„To taky. Odpusťte mi, ale tohle všechno je pro mě zkrátka nepochopitelné. Sybilla přece nemohla očekávat, že všeho nechám a přestěhuju se sem, jen abych převzala její dědictví. Nemůžu přece jen tak na rok přerušit svůj dosavadní život.“

„Já se taky nedomnívám, že by měla na mysli právě tohle. Spíše vám pravděpodobně chtěla umožnit, abyste se během roku, který

stanovila jako termín, seznámila s místem a obchodem a pak dědictví natrvalo převzala.“

„Ale to se nestane.“

„Ne?“

„Ovšemže ne. Nemůžu prostě...“

„... spálit za sebou všechny mosty? To je samozřejmě pochopitelné. Jsem si jistý, že máte v Kolíně nad Rýnem rodinu a přátele.“

Melanie se kousla do jazyka, aby nereagovala ukvapeně. Podstatou věci bylo, že neměla rodinu, která by stála za zmínku – ani v Kolíně nad Rýnem, ani jinde. A její přátelé? Dobří známí a kolegové z práce, to ano. Nikdy nepřikládala velký význam přátelským vztahům. V dětství a dospívání se s matkou stěhovala z místa na místo příliš často, než aby mohla navázat trvalá přátelství, a nyní byla tak zvyklá být sama se sebou, že se ani nesnažila lidi nějak lépe poznat. To, co sdílela s Edith, bylo přátelství asi nejbližší, přesto se nikdy nesetkaly mimo práci a netrávily spolu čas. Ale to je jenom její věc a advokátovi do toho nic není.

Faktem bohužel bylo, že její životní situace v podstatě vyvracela jakýkoli argument proti změně místa. Nebo téměř jakýkoli. Svou současnou pozici u Brungsdahla si ale tvrdě vybojovala a nebyla ochotna se jí tak snadno vzdát. V práci kombinovala vše, co milovala a potřebovala: čísla, fakta, věcnou a civilizovanou interakci s lidmi. Nic jiného ani nechtěla. Všechno ostatní ji přetěžovalo. Pokud byla k sobě upřímná, uvědomovala si, že v mezilidských vztazích zrovna nevyniká. Této potřeby se ale vzdala někde na cestě k dospělosti. Lidé byli nepředvídatelní, nespolehliví, emocionální. S tím zkrátka nemohla nic dělat. Byla bezmocná už tváří v tvář matčině vrtkavosti a rozmarům. Matka málokdy brala v potaz, jak se právě daří její dceři. Materiálně Melanie nikdy nestrádala, ale emocionálně se brzy naučila být nezávislá. Pro Melanii byly matčiny emocionální

vzestupy a pády vždy spojeny s nestabilitou, častými změnami bydliště a trvalou nejistotou.

Silvana Brennerová, nebo Brenner-Costalesová, jak se teď jmenovala, své dceři nikdy úmyslně neubližovala ani ji nezanedbávala. Byla prostě vždycky tak zaneprázdněná uspokojováním vlastních potřeb, že si ani nevšimla, jak moc tím ničí dceru. Melanii jediný únik před matčinými emocionálními výbuchy spočíval v tom, že potlačila své emoce a vytvořila si odstup od lidí kolem sebe.

Než mezi nimi stačilo zavládnout ticho, Melanie odhodlaně změnila zaměření rozhovoru. „Jaké vidíte možnosti postupu proti ustanovením závěti?“

„Mohu mluvit zcela na rovinu?“ Messner položil spojené ruce na stůl. „Žádné. Vaše prateta byla v době sepsání závěti fyzicky i duševně zcela zdravá. To se mimochodem nezměnilo až do dne její smrti. Jak jsem vám již psal, pracovala dokonce několik hodin denně ve svém uměleckém obchodě. Neexistuje sebemenší důvod zpochybňovat její rozhodnutí.“ Zašustil papíry, ale opět se na ně ani nepodíval. „Jak jste jistě rovněž pochopila z mého dopisu, existuje ještě jedna dědička. Paní Deana Holthusenová pomáhá vaší pratetě s provozem obchodu už osmnáct let. Z provozovny dostane několik sběratelských předmětů a také částku dvacet tisíc eur. Podrobnosti jsem s ní zatím neprobral, protože v tuto chvíli pochopitelně není schopna přemýšlet o dědictví.“

„Ne?“

„Truchlí, paní Brennerová.“

Melanie cítila, jak ji začínají nepříjemně pálit tváře. V rozpacích sklopila zrak. „Samozřejmě.“ Připadala si strašně necitlivá. „Takže nevidíte žádnou šanci, jak se z toho dostat?“

„Žádnou, které by německý soud alespoň chvíli naslouchal. Pokud s ustanoveními nesouhlasíte, je vaší jedinou možností odmít-

nout celé dědictví. Důrazně vám ale doporučuju, abyste se s tímto rozhodnutím neukvapila. Nejprve si beze spěchu prohlédněte obchod a dům, nahlédněte do obchodních knih a v neposlední řadě...“ Zkoumavě se na ni podíval. „Přemýšlejte o tom, proč vás vaše prateřta ustanovila dědičkou. To se rozhodně nestalo jen z nějakého rozmaru. Nepochybně jste pro ni hodně znamenala.“

A přesto se kontakt na dvacet let zcela přerušil. „Pratetu jsem skoro neznala. Když jsem ji naposledy navštívila, bylo mi deset let.“

„Já vím. A byla jste dost plachá. S výjimkou škemrání o Sybilliny červíkové sušenky.“

Melanie se na něj udiveně podívala. „Jak...“

„Už tehdy jsme se párkrát setkali. Ne vždy vás to potěšilo – nebo vlastně bych měl říct tebe, když se známe tak dlouho. Dvě léta jsi trávila čas s mojí sestrou Christinou. Doslova jste se od sebe nehuly.“

„Christina?“ Melanie polkla, když příslušná vzpomínka vyplavala na povrch. „Christina Messnerová. Pak tedy jste... Chci říct, pak tedy jsi...“

„Alex. Zlý starší bratr, který tak rád trápil otravné malé holky.“ Zasmál se. „Většinou společně s kamarádem Larsem. Byli jsme fakt pohroma, nejen pro vás.“

Trochu znejistělá Melanie se podívala na pohledného muže se širokými rameny, který seděl tak sebejistě naproti ní. Oči mu šibalsky jiskřily a možná to byl ten rozpustilý záblesk, který způsobil, že se jí v mysli vynořil obraz drzého dospívajícího výrostka. Z hubeného patnáctiletého chlapce toho už moc nezbylo. „To je ale překvapení.“ Ta slova jí zněla v uších tak nějak nepatříčně, ale jak měla reagovat? Nesnesitelný kluk, kterého se jako malá holka občas dokonce bála, který ji večer cestou domů z pláže vyděsil tím, že s křikem vyskočil zpoza keře, a který ji a její kamarádku pronásledoval s vodní pistolí nebo na ně střílel z praku hrášek, teď seděl za stolem

naproti ní. A dnes to byl nejen atraktivní a přitažlivý muž, ale také vážený právník a notář, a aby toho nebylo málo, také vykonavatel závěti její pratety.

Vzpomínky na chlapce, který nemyslel na nic jiného, než jak ji a svou sestru zlobit a obtěžovat, se daly jen obtížně skloubit s jeho současným vzhledem a charismatickou aurou, kterou vyzařoval.

„Můžu ti něco navrhnout?“ Zcela samozřejmě zůstal u důvěrného tykání. „V klidu se podívej na obchod a dům. Předpokládám, že sis zarezervovala hotelový pokoj, ale pokud si přeješ, můžeš přenocovat i v domě. Přemýšlej o příležitostech, které se ti zde nabízejí.“

„Tady pro mě nejsou žádné příležitosti. Alespoň ne takové, o kterých bych mohla uvažovat.“ V tu chvíli by nejradši ze všeho byla na míle daleko. Náhlá důvěrnost, s níž ji oslovil, ji přiměla k nejvyšší ostražitosti. Rozhodně sem nepřišla, aby oživovala stará přátelství – známosti, opravila se v duchu, o přátelství se mezi nimi opravdu nedalo mluvit. Utahoval si z ní a ona se měla neustále na pozoru, nebo před ním a jeho hrozným přítelem brala nohy na ramena. „Žije ještě tady ve městě i váš... tvůj přítel?“

„Lars?“ Alex se napil kávy a tvář mu trochu potemněla. „Kdepak. Odešel před lety.“ Vypadalo to, jako by chtěl ještě něco dodat, ale nakonec se odmlčel. Jestlipak došlo k nějakému incidentu, který způsobil, že tohle kdysi tak dobré přátelství skončilo, problesklo Melanii hlavou. Ne, do toho jí vůbec nic není.

V rozpacích si odkašlala a také se napila kávy. „Moc ráda se na ten dům dívám. Samozřejmě i na obchod.“

„Kdy se zase vrátíš do Kolína nad Rýnem?“

„V neděli.“

Alex zamyšleně přikývl. „Možná by sis to měla ještě jednou rozmyslet a vzít si víc času na rozhodnutí. Dej své pratetě šanci, Melanie. S tou závětí určitě něco zamýšlela.“